

σίον τοῦ τέρματος καὶ νὰ μὴ φθάσω εἰς αὐτὸν μοι ἐφαίνετο ἐπονεύθιστον. Ἐξηκολούθησα λοιπόν· ἀναρριχώμενος δὲ καὶ βοηθούμενος διὰ τε τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, ἐφθασσα τέλος εἰς τὴν κορυφήν.

Τώρα δ' ἐπρόκειτο πλέον νὰ κατέλθω καὶ πάλιν. Ἡδυνάμην νὰ καταβῶ εἰς τὰ λουτρὰ κάμνων μεγάλον γῆρον διὰ τῶν χωρίων Ἀλβινεν καὶ Ἰνδεν, ἀλλ', ὑπερινικήσας τὸ ἥμισυ τῆς δυσκολίας, ἀπεφάσισα ἡρωϊκῶς νὰ την ὑπερινικήσω ὀλόκληρον. Κατέβην λοιπὸν μὲ τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὰς κλίμακας καὶ στρέφων τὰ νῶτα εἰς τὸ κενὸν ὅπερ οἱ ὄφθαλμοι μου ἀπεποιοῦντο νὰ ἴδωσι. Δὲν ἔβαλιζον ταχέως, ὡς δύνασθε νὰ φαντασθῆτε, καὶ ἔλαθον ὅλα τὰ μέτρα ὅσα ὑπαγορεύει ἡ φρόνησις. Ὁτε δ' ἐνρέθην καλῶς ἔχων εἰς τὸ σημεῖον ὅθεν ἀνεγέρησα, ἀνέπνευσα, ἡ δὲ ψυχὴ μου δὲν ἦτο ἀπηλλαγμένη ἐλαφρᾶς τινος δόσεως ἀλαζονείας ἐπὶ τῷ κατορθώματι ὅπερ εἶχον διαπράξει.

Ταῦτοχρόνως ἤκουσα ἐπάνωθέν μου θόρυβον φωνῶν χαρμοσύνων. Δύο μικροὶ χωρικοὶ, ἐν παιδίον καὶ μίᾳ κόρῃ, κατέβαινον τὰς κλίμακας μετὰ τῆς εὔστροφίας σκιουρῶν, πηδῶντες τὰς βαθμίδας ἀνὰ τρεῖς καὶ κρατούμενοι διὰ μόνης τῆς ἑτέρας τῶν χειρῶν. Δὲν ἐσταμάτησαν οὐδὲ εἰς αὐτὰ τὰ δυσκολώτερα μέρη, καὶ διέβησαν πανταχοῦ ὡς ἀν ὕδευον ἐπὶ κλίμακος ταπητοστρώτου. Καὶ ὅμως ἔκαστον τῶν παιδίων τούτων ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὥμων κόσφιν πλήρη καὶ εἰς τὴν ἑτέραν τῶν χειρῶν μέγα ἀλεξήλιον ἐκ κυκνοῦ βαμβακεροῦ ὑφάσματος. Τὰ χονδρά των σιδηρόηλα πέδιλα θὰ ἥθελον ἀρκέσει, ὡς ἐγώ ἐνδύμιζον, νὰ ἐπιφέρωσι τὸν κατακρημνισμόν των. Διὰ τελευταίου δέ τινος πηδήματος ἐπάτησαν τὴν γῆν ὅλιγα τινὰ βήματα ἀπὸ τοῦ μέρους ἔνθα ἐκαθῆκην. Πάραυτα δὲ, ἀναλαμβάνοντες γυμναστικὴ βήματι τὸν δρόμον τινον, ἔγκαθησαν κάτωθεν τῶν δένδρων.

Ἡ θέα αὕτη ἐταπείνωσε κατά τι τὸν ἐγωισμόν μου, δεῖτις κατὰ τὸ δεῖπνον ὑπέστη ἔτι τραχυτέραν δοκιμασίαν. Ὁτε διηγήθην τὸ κατόρθωμά μου, ἡ Γαλλίς κυρία, ἐκείνη μὲ τὸ ὀραῖον ἐξάρτημα, μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι ἦτο τὸ εὐκολώτατον πρᾶγμα τοῦ κόσπου καὶ ὅτι κατὰ τὴν πρώτην της ἐν τῷ τόπῳ διαμονὴν πρὸ τριῶν ἔτῶν εἶχε τὴν συνήθειαν νάναβαίνη τὰς κλίμακας καθ' ἔκάστην πρωίαν ἵνα ἀποκτήσῃ ὅρεξιν διὰ τὸ πρόγευμα.

Συγκεντρώσατε λοιπὸν τὸ θάρρος σας ὅλον καὶ ἐκτελέσατε ἀθλὸν ὃν θεωρεῖτε Ἡράκλειον, ἐπὶ κινδύνῳ νὰ θραύσητε εἰκοσάκις τὸν λαιμόν σας, διὰ νὰ ἴδητε τὸν ἑαυτόν σας νικώμενον καὶ ὑπερακοντιζόμενον ὑπὸ δύο παιδίων καὶ μιᾶς γυναικός!

Οὕτω πολλάκις ἡ δόξα διαλύεται ὡς καπνός.
[Temple-Bar].

**Λ.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΑΝΔΡΑΣΗΣ.

[Ἐκ τοῦ ἱταλικοῦ]

Κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ 1849, μίαν ἡμέραν παρέστη εἰς τὸν Οὐγγρον στρατηλάτην Γέργενην συνταγματάρχης τῆς ἐθνοφρουρᾶς φέρων στολὴν καινουργῆ, κατάχρυσον, ταινιοστόλιστον, κομψοτάτην. Ἡτον δὲ κόμης Ἰούλιος Ἀνδράσης. Ὁ μόλις εἰκοσιτετραετής νεανίας ἀπήλαυεν ἥδη τῆς φήμης, ἥτις πολλάκις εἶνε ἐν τῇ πολιτικῇ προάγγελος τῆς ἀληθοῦς δόξης. Εἶχεν ἐκλεχθῆ ἀντιπρόσωπος ἐν τῇ Συνελεύσει καὶ ἦτον εἰς τῶν θερμουργοτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ τῆς ἀνεξαρτησίας. Ὁ Γέργενης ἐπετέθευεν ἀκρανούσαν αὐτοτηρότητα ἥθους. Περὶ αὐτοῦ ἡδύνατο τις νὰ εἴπῃ ὡς περὶ τοῦ Διογένους ὅτι ἡ ὑπερηφάνεια διεφαίνετο διὰ τῶν ὀπῶν τοῦ μανδύου του. Ἡ στολὴ του κατ' οὐδέννα διέφερε τῆς τοῦ ἀπλουστάτου στρατιώτου. Ἐκ περισσοῦ τὸν Γέργενην διέθετεν ἀδύμως ἡ πεποίθησις ὅτι στρατιωτικῶς δὲ ἀγάνων τῆς Οὐγγαρίας ἦτον ἀπεγνωσμένος. Φυσικὸν ἦτο λοιπὸν ὅτι δὲν ἡδυνήθη νὰ καταστείῃ κίνημά τι ἀγδίας ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ νεαροῦ καὶ κομψοῦ συνταγματάρχου, δοτις προσήρχετο ὅπως ἀναγγείλη ὅτι ἀπεστέλλετο εἰς Κωνσταντινούπολιν ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς οὐγγρικῆς ἐπαναστάσεως παρὰ τῇ Πύλῃ. Ὁ Γέργενης ἀπάντησε πικρῶς ὅτι ἡ τύχη τῆς Οὐγγαρίας ἔμειλε ν' ἀποφασισθῇ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, οὐχὶ ἐν ταῖς ζέναις αὐλαῖς. Ὁ νεαρὸς συνταγματάρχης ἐφαίνετο πεπεισμένος περὶ τούτου, διότι οὐδένεν ἀπήντησεν. Οὐχ ἦτον τὴν ἐπαύριον ἀνεγέρθησεν. Ως εἶχεν ἀναγορευθῆ ἀυτοσχέδιος βουλευτής καὶ στρατιωτικός, μία διαταγὴ τοῦ Κοσσούθ ἀνηγόρευσεν αὐτὸν αὐτοσχέδιος καὶ διπλωμάτην. Οὐδεὶς ἡδύνατο τότε νὰ φαντασθῇ ὅτι δὲ περιπλανώμενος πράκτωρ τῆς ἐπαναστάσεως ἔμειλέ ποτε νὰ χειροτονήσῃ ἵπποτης τοῦ Χρυσοῦ Δέρατος καὶ πρωθυπουργὸς τοῦ αὐτοῦ αὐτοκράτορος, δοτις κατεδίκασεν αὐτὸν τότε εἰς ἀπαγχονισμὸν ἐν δρόμῳ.

Ο πατήρ τοῦ Ἰούλιου κόμης Κάρολος Ἀνδράσης ἦτον Οὐγγρος μεγιστάν καὶ οὐδὲν ἀλλο ἐπιγγέλλετο, ἢ τὸν εὔπατρόδην καὶ τὸν ἔξυπνον ἄνθρωπον. Εὔισει τὰς σκευωρίας καὶ τὰς διαμάχας τῆς πολιτικῆς. Εὐβλημά του ἦτον τὸ λόγιον Sors bona, nihil aliud. Ἀπέκτησε τρεῖς υἱοὺς καὶ μόνον του μέλημα ὑπῆρξε ν' ἀναθρέψῃ αὐτοὺς ὡς τελείους εύπατρίδας. Ὁ δευτερότοκος, δὲ Ἰούλιος, ἐπωφελήθη ἐξαιρέτως τῆς πατρικῆς ἀγωγῆς. Μετραξέ ἔτι ἐδάμαζε τοὺς θυμούς τοῦς ἴππους καὶ ἐν τοῖς ἴπποδρομίοις ἐκίνει τὸν θαυμαστὸν πάντων ἐν χώρᾳ, ἔνθα οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται ἀτρόμητοι ἴππεῖς. Τὰς ξένιας γλώσσας ὡμίλει πάσας μετὰ τῆς αὐτῆς εὐχερείας, ἐκμαθὼν αὐτὰς οὐχὶ ἐν τοῖς βιβλίοις, ἀλλ' ἐν τῇ συναναστροφῇ μετὰ θαλαμηπόλων καὶ παιδαγωγῶν. Ἡ πολυγλωσσία αὐτη ἤρκεσε,

φαίνεται, δπως ἀναδείξῃ αὐτὸν ὑπατον τῶν ἐν Αὐστρίᾳ πολιτικῶν ἀνδρῶν, διότι ἐπ' ἐσχάτων ὁ Ἀνδράσσης ἔκαυχήθη δημοσίᾳ ὅτι πρὸ τριάκοντα ἐτῶν δὲν ἦνοιξε βιβλίον. Οἱ τρεῖς Ἀνδράσσαι ἀπεστάλησαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πέστης. Ἀλλ' ἐκεὶ δὲν ἔκριναν ἀναγκαῖον νὰ σπουδάσωσιν. Οὐχ ἡττον ὁ Ἰούλιος ἔφαίνετο διπλυμαθέστατος τῶν φοιτητῶν. Τοσαύτην ἡττον ἡ ἀντιληπτικὴ καὶ ἀφοροιωτικὴ δύναμις τοῦ πνεύματος του! Ἀνέφερε τὰ δύναματα πάντων τῶν Δατίνων ποιητῶν, μηδέποτε ἀναγνούς οὔτε ἐν δίστιχον. ἔκρινε δὲ πάντα τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα, μηδέποτε ἀνοίξας σύγγραμμα φιλοσοφικόν.

Ἐξερήσαγη τέλος ἡ ἐπανάστασις, ἡς ψυχὴ ἡττον δικαιηγόρος καὶ δικηγόρου λόγοις τῆς οἰκογενείας Ἀνδράσση. Διὰ τῆς ἐπιφρόνησος αὐτοῦ διούλιος, μόλις ὑπερβάς τὸ εἰκοστὸν δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἔξελέχθη κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1847 βουλευτής. Ἐν τῷ κοινοθουλίῳ ἐψήφιζε πάντοτε μετὰ τοῦ Κοσσούθ. Ἐψήφισεν ἐπομένως μετ' αὐτοῦ καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ουγγαρίας· ὅτε δ' ἔξερήσαγη διπλεύμονος, ἡ φιλοπόλεμος δομὴ τοῦ εὐπατρίδου ἤγαγεν αὐτὸν εἰς τὸ στρατόπεδον.

Κατ' ἀρχὰς ἡ τύχη τῶν δημοτῶν ὑπῆρξε δυσμενὴς τοῖς Μαγιάροις. Ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Σέβατ ἡ ἀγύρναστος ἔθνοφρουρά ἐτράπη εἰς φυγὴν εὐθὺς μετὰ τοὺς πρώτους πυροβολισμοὺς τοῦ αὐτοριακοῦ πεζικοῦ. Οἱ Ἀνδράσσης κατέβαλεν ἀπεγνωσμένας προσπαθείας, δημοτούς συναθροίση τὸ σύνταγμά του. Ἀπεκάλει τοὺς φυγάδας «σωρὸν ἀνάδρων δούλων», τοὺς ἡπείλει, τοὺς ἴκετευε, τοὺς ἔκτυπα διὰ τῆς οπάθης καὶ ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ ὅμιλον ἐκ 200 περίπου ἀνδρῶν, περὶ δὲν περισυνήγοντο μικρὸν κατὰ μικρὸν οἱ λοιποὶ διετοῖς εἰδὲ τρέχουσαν ἐπὶ τῆς γείτονος δόδον ἄμαξαν καὶ ἐν αὐτῇ τὸν δικτάτορα Κοσσούθ, φεύγοντα ἐπίσης καὶ κρατοῦντα ἔτι γυμνὸν τὸ ξίφος. «Κρύψε, τούλαχιστον, τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην, ἀνέκραξε σαρκαστικῶς ὁ Ἀνδράσσης. Ἡ αἰχμὴ πρόεγει τῆς θυρίδος καὶ δύναται νὰ σὲ προδώσῃ εἰς τοὺς ἐγθυρούς». Τὸ ἀνέδοτον τοῦτο εἰκονίζει τὸν ἄνδρα. Καὶ ἐν μέσῳ τῶν φοιτερωτέρων κινδύνων λησμονεῖ τὰ πάντα χάριν εὐφυοῦς σκώμματος.

Τὴν ἡτταν τῆς Ουγγαρίας, τὴν συνθηκολογίαν τοῦ Γέργεγη ἔμαθεν ὁ Ἀνδράσσης ἐν Κωνσταντινουπόλει· ἐν ταῖς ἐφημερίσιοι δὲ ἀνέγνω τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς θάνατον ὑπὸ τοῦ στρατοδικείου τῆς Πέστης καὶ τὸν ἀπαγχονισμὸν αὐτοῦ ἐν δημοτικῷ. Βραδύτερον τὸ βιενναῖον ἀνακτορούλιον ἐζήτησε παρὰ τῆς Πύλης νὰ παραδώσῃ τοὺς Ουγγαρούς πρόσφυγας. Τότε ὁ Ἀνδράσσης κατέφυγεν εἰς Ἀγγλίαν. Ἐν τῇ ἔξοριᾳ ἔξηκολούθησε ζῶν ὡς ἥρμοζε μεγιστᾶν. Ἐν τοῖς περιπάτοις τοῦ Λονδίνου δὲν ὑπῆρχε κομψότερος

ἢ πεπεύς, ἐν τοῖς ἵπποδρομίοις οὐδεὶς ἐστοιχημάτιζε γενναιότερον καὶ ἐν τοῖς χοροῖς οὐδεὶς ἡδύνατο νὰ συγκριθῇ πρὸς αὐτόν. Ἡ πρὸς τὸν ἀγῶνα τῶν Μαγιάρων συμπάθεια ἀντενάκλα ἐπ' αὐτοῦ, αὐτὸς δὲ καθίστα συμπαθέστερον τὸν ἀγῶνα. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ κριμαϊκοῦ πολέμου, ἐνόπιον ὅτι ἡ αὐλὴ τοῦ Ναπολέοντος Γ' καθίστατο τὸ κέντρον τῆς εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς καὶ ἀπῆλθεν εἰς Παρισίους. Αἱ πύλαι τοῦ Κεραμεικοῦ ἦσαν πάντοτε ἀνοικταὶ εἰς τὴν εὐρύταν καὶ εἰς τὴν χάριν· ταχέως δ' ὁ Οὐγγαρός μεγιστάν ἐγένετο οἰκεῖος τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς. Οὕτως εἰσεγώρησεν εἰς τὰ παρασκήνια τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ θεάτρου. Ἐν Κωνσταντινουπόλει εἶχε σπουδάσει τὴν ἀνίστον διαφθορὰν τῆς Τουρκίας. Ἐν Λονδίνῳ ἔξετίμησε τὴν ἀξίαν τῆς Ουγγαρίας· συμμαχίας τῶν δυτικῶνδυμάμεων. Ἐν Παρισίους διέγνω τὴν κατὰ τῶν συνθηκῶν τοῦ 1815 γαλευομένην σκευωρίαν.

Οτε ἡ ἀμνηστεία ἤνοιξεν εἰς τοὺς Ουγγαρούς προγεγραμμένους τὰς πύλας τῆς πατρίδος, διούλιος ἐπαλινόστησε φέρων ἐφόδια πολυτυμότερα τῆς ἐν τοῖς βιβλίοις ἀποκτωμένης πολυμαθείας καὶ τῆς στενῆς πείρας, ἢν ἡδύνατο ν' ἀποκτήσῃ ἐν τῷ κοινοθουλίῳ τῆς Πέστης. Εἶχε γνωρίσει ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς σκηνῆς τῆς Εὐρώπης δρῶντα πρόσωπα, εἶχε συνειθίσει νὰ ζῇ ἐν εὐρυτέρῳ δρίζοντι, καὶ ἡ δρασίς του εἶχε καταστῆ δξυτάτη. Καὶ ὁ Καΐσιρ, ὡς διούλιος, εἶχε παιδευθῆ πολιτικῶς ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ· δὲ δὲ Βίσμαρκ τὰς τύχας τῆς Πρωσίας ἀνέλαβε νὰ διευθύνῃ, ἀφοῦ ἐσπούδασε τὴν μεγάλην πολιτικὴν ἐν Πετρουπόλει, ἐν Βιέννη, ἐν Παρισίοις. Σήμερον δυστυχῶς ἐκ τῶν ἐν Ιταλίᾳ κομματαρχῶν οὐδεὶς ἐπαιδεύθη ἐν τοιαύτῃ σχολῇ· πάντες δὲ εἶναι τρόφιμοι τοῦ κοινοθουλευτικοῦ θηριοτροφείου.

Ἐπανελθὼν εἰς Πέστην διούλιος Ἀνδράσσης συνέδεθη στενότατα μετὰ τοῦ ἀνδρὸς, ὅστις ἡτοτότε διληπήδης δικτάτωρ τῆς Ουγγαρίας, μετὰ τοῦ Φραγκίσκου Δέακ. Ὁ Δέακ ἐγοντεύθη καὶ ἐνόπιον εὐθὺς τὴν χρησιμότητα συμμάχου, ὅστις ὡς ἐκ τῆς ἀριστοκρατικῆς αὐτοῦ καταγωγῆς ἡδύνατο νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰ ἀδυτα τῆς αὐλῆς καὶ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μεσάζων μεταξὺ τῆς Ουγγαρίας καὶ τῆς δυναστείας τῶν Αθσεύργων. Ὁ Ἀνδράσσης ὑπερεμάχησεν ἐκθύμως τοῦ προγράμματος τούτου· οἱ δὲ λόγοι του ἐν τῇ οὐγγρικῇ Διαίτῃ ἀπὸ τοῦ 1860 ἀχρι τοῦ 1867, ὅτε ἐνεκανισθη ὁ δυαδμὸς, εῦρον ἡχῶ ἐν τῇ χώρᾳ. Ὁ Δέακ, συνδιαλεγόμενός ποτε μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος, ἀπεκάλεσε τὸν Ἀνδράσσην «ἀνδρα θεόπεμπτον»· τὸ ἐπίθετον δὲ τοῦτο ἐπανέλαβε μετὰ μικρὸν ὅλη ἡ Ουγγαρία. Ὁτε ἐσκηματίσθη τὸ πρώτον οὐγγρικὸν ὑπουργεῖον, πρόσδρος αὐτοῦ δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ διορισθῇ ἄλλος, ἢ διούλιος. Σπανίως ἡ φύσις ἐμόρφωσεν

δνδρα ἀντέχοντα ἐρήμωμενέστερον εἰς τὰς περιπετείας τοῦ πολιτικοῦ βίου. Λί αποτυχίαι ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ δὲν γεννῶσι μηνισκαίαν ή λύπην· ἐκ πάσης δὲ δοκιμασίας διασώζει ἀλλότιον μίαν καὶ μόνην πίστιν, τὴν ἐφ' ἑαυτόν. Περὶ τῆς ἐπαύριον ἀδικφορεῖ ὡς λάτρις τοῦ πεπρωμένου. Εἶναι πάντοτε ὁ αὐτὸς, πάντοτε ἀσωτος, πάντοτε εὔθυμος, πάντοτε φιλοσκάμψων, πάντοτε στερεότυπον ἔχων μειδίαμα ἐπὶ τοῦ χείλους, πάντοτε μέγας κατακτητής γυναικῶν, πάντοτε δημοφιλής καὶ ἐπὶ πᾶσι πάντοτε Μαγιάρος, τουτέστι κεκαλυμμένος ὑπὸ χρυσῶν κοσμημάτων, τριχάπτων καὶ μύρων. Ως Οὐγγρος πρωθυπουργὸς ἔμεινε πιστὸς εἰς τὰς νεανικὰς αὐτοῦ ἔξεις. Ἐρεύρε νέον τρόπον απενίσματος, δην παρεδέχθη πᾶσα ἡ μαγιαρικὴ νεολαία. Ἄποι τοῦ ἀνεγνωρισμένος διδάσκαλος πάσης φιλοκαλίας καὶ βασιλεὺς τοῦ συρμοῦ. Ἡλλαζε τρὶς τῆς ἡμέρας ἴματισμὸν καὶ ἀνὰ πᾶσαν ἑσπέραν ἐνεφανίζετο εἰς τὸν περίπατον δόηγῶν κομψότατον δίφρον. Ταυτοχρόνως διέθρυππε τὴν ἔθνικὴν φιλοστίλαν διὰ τῆς ἀναδιοργανώσεως τῆς ἔθνοφρουρᾶς, παρεχώρει σιδηροδρομικὰς γραμμὰς, ἐδημιούργει συμφέροντα καὶ προσήλου αὐτὰ εἰς ἑαυτὸν, ἐρδυμοτόμει τὴν Πέστην, ἀπεχωρίζετο, οὐ μόνον τοῦ Δουνάη, δοτὶς δὲν ἥθελε νὰ ἥναι «ὑπουργὸς τῶν ἐλλειψυμάτων», ἀλλὰ καὶ τοῦ Δέακ, ἐνοχοποίει τοὺς ἐπαναστάτας τοῦ 1848, ἀνεχαίτις τοὺς συντηρητικούς καὶ συνεμάχει μετὰ τοῦ ἀριστεροῦ κέντρου, ἀποτελουμένου ἐξ ἀφωσιωμένων διπαδῶν τοῦ θεοπέμπτου ἀνδρός. Ο λαὸς ἐμέθυσεν ἐκ πομπῆς, ἐκ πολυτελείας, ἐξ ἔθνικῶν προλήψεων, ἐκ παντηγυρισμῶν ἡμιεπισήμων φύλαλων.

Οτε δὲν ἀνδράσσοντας ἐκλήθη εἰς Βιέννην, ὅπως διαδεχθῇ τὸν Βάστη, ἡ Οὐγγαρία ὅλη ἀνέπειρψε κραυγὴν χαρᾶς. Ἐνόμιζεν δοτὶ ἀπήρχετο αὐτὴ ἡ ἰδία νὰ κυβερνήσῃ τὴν Αὐστρίαν, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ προσφιλεστάτου τῶν υἱῶν τῆς. Εἰς μόνος ἀνὴρ, δὲ βαρῶνος Κέτθος, ἐτόλμησε νὰ γράψῃ εἰς τὸ λεύκωμα τοῦ ἀνδράσσοντος. «Η φιλοδοξία σου ἐκορέσθη. Ἰδού σὲ ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν. Ἀλλ' ἀφαιροῦντές σε ἐκ τοῦ ἐδάφους τὴν πατρίδος σὲ μεταβάλλουσιν εἰς δένδρον τῶν Χριστουγέννων. Θὰ κοσμηθῆς διὰ ταυνιῶν, θὰ φορέσῃς ὅλα τὰ παράσημα τοῦ κόσμου, ἀλλ' ὡς τὰ δένδρα τῶν Χριστουγέννων δὲν θὰ ἔχῃς πλέον ῥίζας».

Ἡ στιγμὴ ἡτον δυσχερεστάτη. Ο Βάστη ἀντεπροσώπευε, τὴν πολιτικὴν, ἡτις εἶχε τὴν θέλησιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν δύναμιν νὰ ζητήσῃ ἐκδίκησιν ἐπὶ τῇ ἡττη τῆς Σαδόβας. Ὁτε ἐξερράγη δὲ πόλεμος τοῦ 1870, δὲν Βάστη ἥθελησε νὰ ἐκστρατεύῃ μετὰ τῶν Γάλλων κατὰ τῶν Πρώσων. Ο ἀνδράσσοντος ἀντέστη καὶ ἡ πανολεθρία τοῦ Σεδάνιον ἐδικαίωσε τὰς προφῆτες τοῦ. Ἐκτοτε ὁ Βίσμαρκ ὄφειλεν αὐτῷ εὔγνωμοσύνην καὶ

ἐν τῇ διανοίᾳ του ὥριζεν αὐτὸν ὡς τὸν μέλλοντα ἀρχικαγκελάριον τὴν ἀστροουγγικῆς μοναρχίας. Ὁτε ἐν ἔτει 1871 δὲν αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος Ἰωσήφ ἀπῆλθεν μετὰ μόνου τοῦ Βάστη εἰς Γαστάνην, δὲν αὐτοκράτωρ Γουλλιέλμος καὶ δὲν Βίσμαρκ ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσωσι καὶ τὸν Ἀνδράσσον. Ο ἀνδράσσον δὲν διαθρηπούσε τοῦ Βίσμαρκ. Μετὰ τὸ 1870, δὲν αὐτορία, διπολάρη τὸν ἐναγκαλισμὸν τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Ρωσίας, ἐξ οὗ ἀπεπνίγετο, δὲν διανοίᾳ μετ' αὐτῶν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτο ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν δὲν ἀνδράσσον. Ἀλλ' ἡ τριπλὴ συμμαχία ἐκυροφήθη ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ Βίσμαρκος οὗτος δὲ μετέθεσε τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος ἐν Αὐστροουγγαρίᾳ πρὸς ἀνατολάς, ὀθήσας τὰ αὐτοτριακὰ στρατεύματα εἰς Βοσνίαν καὶ Ἑρζεγοβίναν. Η νέα αὐτὴ πολιτικὴ ἐξέθεσε τὸν Ἀνδράσσον εἰς δριμυτάτας κατακρίσεις. Κατηγορήθη ὡς ἐγκαταλίπων τὰς φιλοτουρκικὰς παραδόσεις τῆς Βιέννης καὶ τῆς Πέστης, ὡς ἐξυπηρετῶν τὰ σχέδια τῶν Σλάβων. Ἀλλ' δὲν ἀνδράσσον διενεργούσε πάντερον μέλλον. Ήτο βέβαιος περὶ τῆς εύνοιας τοῦ αὐτοκράτορος καὶ περὶ τῆς ὑποστήριξεως τῆς Γερμανίας καὶ ἐνόμιζεν διτὶ ἥδηνατο νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον του. Ἀλλὰ μήπως πρόκειται νὰ πραγματοποιηθῇ δὲ προφητεία τοῦ Κέτθος; Μήπως πράγματι τὸ δένδρον τῶν Χριστουγέννων δὲν ἔχει ῥίζας;¹

ΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ «Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΛΑΣ»

Ο χαρίεις καὶ εὐτράπελος μυθιστοριογράφος Paul de Cock, εἶχεν ἀείποτε εὕθυμον τὸν χαρακτῆρα, τὴν πρώτην δὲ φορὰν καθ' ἓν ἐφάνη εἰς τοὺς οἰκείους του μελαγχολικὸς καὶ σύνους ἡτο ἡ ἡμέρα, καθ' ἓν ἐπανήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀρρῦ εἰδὲν ἐξω καταρριπτούμενας ἔνθεν καὶ ἔνθεν τὰς οἰκίας, καὶ ἐξαφανιζομένην ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς μίαν τῶν δέδην τῶν Παρισίων, ἡν καθ' ἐκάστην διήρχετο ἐπὶ πολλὰ τοῦ βίου του ἔτη. Ήτο τότε ἡ δευτέρα αὐτοκρατορία ἐν τῇ ἀκμῇ καὶ τῇ μέθη αὐτῆς, δὲ δέ ρεκτης τῶν Παρισίων νομάρχης, ὁ ἀνακαινιστής Haussmann, κατέρριπτεν ἀφειδῶς διὰ τοῦ πελέκεως ὀλοκλήρους συνοικίας ὅπως χαράξῃ νέας, εὔρειας καὶ εὐθείας λεωφόρους, καὶ δώσῃ νέαν δύνιν εἰς τὰς συνοικίας τῆς λασπώδους τοῦ Βολλώ Λουτηκίας. Ο ἀγαθὸς γέρων, δὲ μετὰ ἀνακρεοντέον φαιδρότητος σατυρίσας τὰς γλυκυτέρας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀδυναμίας, ἔμενεν ἀπαθής καὶ ἡρεμος εἰς ἀπάστας τὰς πολιτικὰς μεταβολάς, αἰτινες μετὰ πυρετώδους μανίας καὶ καταπληκτικῆς ταχύτητος ἐξελίσσοντο ἐνώπιον του. Οὔτε ἡ πτῶσις τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου καὶ μετ' αὐτὴν ἡ ἀνίδρυσις τῆς δημοκρατίας, οὔτε ἡ ὑπὸ

¹ Ημέρα